

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/173/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2109229192
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2109229192.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudkýň JUDr. Andrey Dudášovej a JUDr. Ľuboslavy Vankovej, v sporovej veci žalobcu: P. O., nar. XX. Y. XXXX, trvale pobytom E., I. XX, zastúpeného advokátom: JUDr. Roman Hošovský, so sídlom Bratislava, Mikulášska 1/a, proti žalovanej: W. C., nar. XX. B. XXXX, trvale pobytom E., Y. XX, zastúpenej advokátom: JUDr. Tibor Sanák, so sídlom Trnava, Nám. SNP č. 2, o zaplatenie 15.294,83 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 22. februára 2019 č.k. 8C/64/2010-467, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (výrok I., III., IV.) **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 14.566,52 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne od 11. apríla 2010 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol; výrokom III. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 90% s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením; výrokom IV. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania v rozsahu 90% s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení; výrokom V. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania v rozsahu 10% s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 657, § 658 ods. 1, § 628 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1 a § 107 ods. 1, § 122 ods. 1, § 121 ods. 3, § 3 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OBZ). Vecne súd prvej inštancie dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že dňa 04. júna 2007 bola bezhotovostne prevodom z účtu žalobcu č. XXXXXXXXXXX/XXXX prevedená suma 218.345,- niekdajších Sk na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený na meno Z. P. a následne dňa 12. júna 2007 suma 220.486,- niekdajších Sk. Účet vedený na meno Z. P., bývalého manžela žalovanej bol vnútorným účtom, cez ktorý boli účtované splátky a čerpania hypotekárneho úveru v zmysle zmluvy o hypotekárnom úvere z 29. novembra 2002, ktorí ako dlžníci uzavreli v tej dobe manželia Z. P. a žalovaná, ktorých manželstvo bolo rozvedené a ku dňu podania návrhu na súd nemali vyporiadané BSM. V konaní boli sporné skutočnosti, či boli uzavreté písomné zmluvy o pôžičke z 1. júna 2007 a z 11. júna 2007, a či boli uzavreté ústne zmluvy o pôžičke s identickým obsahom ako predmetné zmluvy o pôžičke, či boli uzavreté zmluvy o darovaní na sumu 218.345,- niekdajších Sk a na sumu 220.486,- niekdajších Sk. Nebolo sporné, že žalovaná získala finančné prostriedky od žalobcu, sporným bol titul. K písomným zmluvám o pôžičkách bolo vykonané znalecké dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že žalovaná pravdepodobne nie je pisateľkou sporných podpisov, teda žalobca nepreukázal,

že žalovaná ich podpísala, ale žalovanej sa nepodarilo bezpečne preukázať, že vôbec nie je pisateľkou sporných podpisov. Teda medzi stranami naďalej ostalo nesporné poskytnutie peňažných prostriedkov, ale sporným ostal právny titul. Žalovaná svoje tvrdenie, že išlo o dar nepreukázala. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať uzatvorenie zmlúv o pôžičke a žalovanej darovanie, a preto vec právne posúdil tak, že ide o bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, keď poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanej zo strany žalobcu nebolo sporné. V súvislosti s týmto právnym posúdením poukázal súd prvej inštancie na nález Ústavného súdu ČR, publikovaný pod sp. zn. IV.ÚS 1241/2012 z 13. marca 2013. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že z procesného hľadiska ide o žalobu na plnenie, na vydanie bezdôvodného obohatenia, kde žalobca má povinnosť tvrdenia vo vzťahu k uvedeniu podstatných skutkových okolností. Právna kvalifikácia je úlohou súdu, a tak hoci žalobca tvrdil, že ide o zmluvu o pôžičke, či už písomnú alebo ústnu, ide o bezdôvodné obohatenie, pri ktorom sa uplatňuje iný režim premlčania, ako pri pôžičke. Žalovaná vzniesla námietku premlčania, ktorú však považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú. Žaloba bola podaná na súde 10. decembra 2009, teda v 3-ročnej objektívnej premlčacej lehote. Právnym dôvodom pre plnenie zo strany žalobcu bol partnerský vzťah a vzájomná pomoc vtedy blízkych osôb. Odpadnutím tohto dôvodu, ukončením vzťahu v auguste 2008 začala plynúť subjektívna premlčacia lehota na vrátenie bezdôvodného obohatenia, kedy sa žalobca mohol dozvedieť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a že sa na jeho úkor obohatila žalovaná. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 684/2017-11 z 10. novembra 2007, na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/368/2014 a analogicky na rozhodnutie NS ČR vo veci sp. zn. 22Cdo/1870/2007. Na základe takéhoto záveru nepovažoval za potrebné posudzovať rozpor námietky premlčania s dobrými mravmi. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 14.566,52 eur titulom bezdôvodného obohatenia a to spolu i s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne od 11. apríla 2010, keď žalobca nepreukázal písomnú výzvu žalovanej a žaloba bola žalovanej doručená dňa 9. apríla 2010, deň 10. apríl 2010 bol prvým dňom po tom čo mohla plniť, a teda najskôr dňa 11. apríla 2010 sa mohla dostať do omeškania. Vo zvyšku súd prvej inštancie žalobu zamietol, keďže ide o úrok z pôžičky a právny titul pôžičky sa žalobcovi nepodarilo preukázať, a preto mu nevznikol na ne ani nárok. O trovách konania rozhodol tak, že v konaní v prevažnej miere úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90%. O nároku na náhradu trov konania štátu rozhodol podľa pomeru úspechu, keď žalovanej uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania v rozsahu 90% a žalobcovi v rozsahu 10%.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Dôvodila, že odvolanie podáva podľa § 355 ods. 1 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Poukázala na odôvodnenie napadnutého rozsudku v bodoch 16., 22., 26., 28., 33., 34., 37., 38. Namietala, že od žalobcu prijala sumu 15.294,83 eur ako dar a nemá vedomosť ako prijímal tieto finančné prostriedky Z. P., na meno ktorého boli tieto finančné prostriedky poukázané. Dodala, že túto sumu nemohla prijať z iného titulu len ako dar lebo nemala žiadnu šancu peniaze vrátiť, čo žalobca veľmi dobre vedel. Žalobca ju do dnešného dňa nevyzval na vrátenie daru lebo vedel, že takýmto spôsobom vynucovanie vrátenia peňazí bude neúspešný. K zmluvám o pôžičke uviedla, že žalobcom hotovostným vkladom vložená suma na účet vedený na meno Z. P., bývalý manžel žalovanej, teda žalobca vedel, že pokiaľ bude podávať návrh len voči nej bude takýto návrh formálne nesprávny pre nedostatočne ustálený okruh na strane žalovaných a už len z tohto dôvodu musí byť zamietnutý. Žalobca preto zvolil veľmi kurióznym a rafinovaným spôsobom, ktorým chcel docieľiť vrátenie peňazí, a preto zabezpečil dve zmluvy o pôžičke, na ktorých bol sfaľovaný jej podpis a musel teda vedieť, že tieto zmluvy sú absolútne neplatné a subjektívna premlčacia lehota začala plynúť dňom prijatia finančných prostriedkov. Preto pri konštrukcii oboch zmlúv o pôžičke žalobca posunul dobu splatenia údajne požičaných peňazí na 31. december 2017, tak aby v čase podania žaloby nebol jeho nárok premlčaný. Dodala, že súdy nemôžu poskytnúť ochranu človeku, ktorý predkladá súdu zmluvy o pôžičke ako rozhodujúci dôkaz, o ktorý opiera svoju žalobu, o ktorých vie, že ich žalovaná nepodpísala a že jej podpis bol sfaľovaný. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal úvahami o nedobromyseľnosti žalobcu. Žalobca podal žalobu oneskorene po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu žalobcu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v súlade so skutkovým stavom veci a s právnou úpravou, súdnou judikatúrou i závermi právnej teórie. Súd prvej inštancie rozhodol správne, zákonne a spravodlivo a svoje závery priliehavo odôvodnil. Dodal, že žalovaná naďalej tvrdí, že peniaze prijala ako dar, nerešpektuje právne záväzné stanoviská Krajského

súdu v Trnave vyjadrené v uzneseniach z 28. augusta 2013, sp. zn. 10Co/63/2012 a z 18. apríla 2018, sp. zn. 24Co/4/2017, v ktorých sa uvádza, že dôvod plnenia nebol preukázaný, keď žalobcovi sa nepodarilo preukázať poskytnutie pôžičky a žalovanej dar, a preto išlo o plnenie bez právneho dôvodu. Žalovanej sa nepodarilo ani po poslednom zrušujúcom rozhodnutí preukázať okolnosť darovania peňazí spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. K námietke žalovanej, že súd mal žalobu zamietnuť, pretože mal žalobca žalovať jej bývalého manžela uviedol, že ide o názor nesprávny a zmatečný. Pasívne legitimovanou je žalovaná, pretože jej boli poskytnuté finančné prostriedky. K námietke týkajúcej sa nekalého konania žalobcu dodal, že tvrdenia o falšovaní zmlúv o pôžičkách a falšovania podpisu sa ho dotýkajú a urážajú ho a žiada, aby advokát žalovanej prestal s týmito invektívami. Dodal, že i otázku premlčania vyhodnotil súd prvej inštancie správne, svoj názor odôvodnil, pričom zaujal i stanovisko k uplatneniu námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti treba navzdory námietkam odvolateľov považovať za vo výroku vecne správny, keď súd prvej inštancie v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec aj správne posúdil po právnej stránke (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

5. Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľov) dôvod nesúhlasit' s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia rozsudku). U dôvodov predstretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

6. Odvolateľka v odvolaní opakovane uvádza, že od žalobcu prijala žalovanú sumu 15.294,84 eur ako dar a opakovane namieta neúplne určený okruh strán sporu na strane žalovaných. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o dokazovaním preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a v celom rozsahu zdieľa skutkové aj právne závery súdu prvej inštancie vo veci a nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

7. V zmysle čl. 8 základných princípov CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

8. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

9. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

10. Podľa § 185 ods. 1 a 2 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (ods. 1). Súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo

zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak (ods. 2).

11. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

12. V zmysle § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

13. Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na sporových stranách. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu (§ 185 ods. 2 a 3 CSP), je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

14. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

15. Žalovaná v priebehu celého konania nepreukázala, že titulom poskytnutia jej žalovanej sumy žalobcom bolo darovanie a na nej ležalo dôkazné bremeno preukázať, že medzi ňou a žalobcom bola uzavretá aspoň ústna zmluva o darovaní, na základe ktorej žalobca žalovanej reálne poskytol žalovanú sumu. Žalobca ním poskytnutými dôkazmi a to výpismi z jeho účtu preukázal iba to, že z jeho účtu na účet manžela žalovanej postupne zaslal spolu žalovanú sumu avšak nepreukázal, že titulom poskytnutia finančných prostriedkov bola zmluva o pôžičke.

16. Vychádzajúc z uvedeného, súd prvej inštancie v preskúmvnom rozsudku správne uzavrel, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že medzi ním a žalovanou došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a žalovaná nepreukázala, že medzi ňou a žalobcom došlo k uzavretiu darovacej zmluvy. Súd prvej inštancie pritom s poukazom na cit. ust. § 185 ods. 2 CSP v danom prípade nebol oprávnený vykonať žiadne ďalšie dôkazy bez návrhu strán.

17. V zmysle cit. ust. § 215 ods. 1 CSP súd vo veci rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu veci. Predmetom zisťovania v civilnom procese nie je celá objektívna realita, ktorá bola a je prítomná v čase od vzniku právneho vzťahu o ochranu ktorého v konaní ide do času rozhodovania súdu prvej inštancie, teda skutočný stav veci. V občianskom sporovom konaní sa uplatňuje princíp tzv. formálnej pravdy. V sporovom súdnom konaní súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu teda nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie objektívnej, či materiálnej pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje - uzavrie proces vytvárania skutkového základu pre meritórne rozhodnutie a vec rozhodne. Neúspešnej strane sa tak môže skutkový stav javiť ako zistený nedostatočne, avšak jeho zisťovanie bolo v súlade s koncepciou sporového konania ukončené ako dôsledok nedostatočnej procesnej aktivity tejto strany sporu. Súd teda rozhoduje na základe takého rozsahu skutkového stavu, aký je v konaní zistený v čase, keď dochádza k rozhodovaniu. Z pohľadu úspechu v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich v prospech strany sa tejto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo súdu preukázať do skončenia dokazovania pred súdom prvej inštancie. S poukazom na uvedené v danom prípade je preto rozhodujúce, že žalovaná v

predmetnom konaní neuniesla svoje dôkazné bremeno na preukázanie svojho základného tvrdenia, že predmetné finančné prostriedky jej poskytol žalobca z titulu darovania.

18. Odvolací súd považoval za nedôvodnú i odvoláciu námietku žalovanej, že vo veci bol nedostatočne ustálený okruh pasívne legitimovaných, keď na strane žalovaných mal byť i jej bývalý manžel Z. P., pričom túto svoju námietku bližšie nezdôvodnila a v rozpore s ňou potvrdila, že finančné prostriedky boli žalobcom poskytnuté jej. Odvolacia námietka týkajúca sa premlčania je taktiež len v rovine ničím nepodložených úvah, polemík, invektív. Odvolací súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú, keď súd prvej inštancie sa s námietkou premlčania dôsledne vypořiadal podrobne, výstižne jej nedôvodnosť zdôvodnil. K odvolaním napadnutým výrokom III. a IV. týkajúcim sa náhrady trov konania odvolateľka žiadne argumenty neuviedla.

19. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Do práva na spravodlivý proces nepatrí súčasne aj právo strany konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04). Rovnako neznamena ani to, aby strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04).

20. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

21. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

22. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. V tomto odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca a preto podľa citovaných ustanovení mu vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnej žalovanej. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).